

Pomul Craciunului

George Coșbuc

POMUL CRACIUNULUI

Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu-
Pădurea iarna doarme, c-asa vrea Dumnezeu,

Si numai câte-un viscol o bate uneori,
Si plânge-atunci cu hohot, cuprinsă de fiori

Si tace-apoi și-adoarme, când viscoalele pier
In noaptea asta însă v in îngerii din cer.

Si zboară-ncet de-a lungul pădurilor de brad
Si cântă-ncet; și mere și flori din sân le cad

Iar florile s-atină de ramuri până jos
Si-I cântec și luminează și-așa e de frumos !

Iar brazii se destăpă, se miră asta ce-i,
Se bucură și cântă ca îngerii și ei.

Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu,
Dar uite ce-ti trimise dintr-însa Dumnezeu.

Un înger rupse-o creangă din brazii cu făclii,

Asa cum a găsit-o, cu flori și jucării.

Departă într-un staul e-n fașe -acum Isus,
Si îngerii, o, câte și câte I-au adus:

Dar el e bun și-mparte la toți câți îl iubesc,
Tu vino, și te-nchină, zi" Doamne-ți mulțumesc".